

Dokud nás nerozdělí

Janiel Kaffe

Janiel Kaffe

**DOKUD NÁS SMRT
NEROZDĚLÍ**

VĚNOVÁNÍ:

„Další kniha věnována Skleněnému Střípku.“
Janiel Kaffe

DOKUD NÁS SMRT NEROZDĚLÍ

Velké kapky bubnovaly na čelní sklo. Stěrače byly puštěny na nejvyšší rychlost, ale i přesto nestačily stírat, aby sklo zůstalo alespoň chvíli čisté. Ervín jel domu z práce. Náladu měl pod psa. Melancholii, která se ho zmocnila, dokonale podpořila smutná skladba, která se monotónně táhla z rádia.

V hlavě se mu usadila lepkavá myšlenka, která nechtěla ani za nic odejít. Opět přemýšlel o změně současného zaměstnání. Za poslední dva roky by měnil už po šesté.

Ervín byl otrávený, jako by dlouhá léta pojídal olovo. Cítil, že jediné možné řešení současného problému, je změna. Opět a zase. Trochu se bál, co na to řekne Eva, až se o uvažování o změně zaměstnání zmíní.

Za stále silného deště přijel k domovu. Zaparkoval na velkém parkovišti před panelákem. Zhasnul světla, ale motor nechal běžet. Poslouchal rádio a nechtěl vybíjet baterii. Obvykle v autě nekouřil, ale dnes byl tak rozladěný, že udělal výjimku a zapálil si.

Ervín kouřil, poslouchal další monotónní skladbu a při tom tupě civěl na velké kapky dopadající na čelní sklo. Přemýšlel, co by vlastně chtěl dělat. Na nic zásadního nepřišel. Věděl pouze jediné, že potřebuje změnu.

Poslední dobou přicházel z práce čím dál více otrávený a rozladěný. Ve svém zaměstnání nenacházel žádné pozitivum. Pracoval ve skladu. Pracovní náplň spočívala zejména v nesmyslném pobíhání s paletovým vozíkem sem a tam.

Vyskladňování a ukládání zboží z a do regálů, v čemž nenacházel žádné uspokojení.

Když se z rádia nesla další melancholická píseň, akorát dokouřil. Na chvíli otevřel okno, aby z auta vyšel kouř a interiér se tak trochu vyvětral. Protože ale dovnitř pršelo, okénko radši zavřel a po vypnutí motoru a rádia vyšel do deště.

Proběhl hustým deštěm až do vchodu. Zkřehlýma rukama si otevřel prosklené dveře a vešel do domu. V bytě se pak posadil na židli u botníku, kde chvíli nabíral síly pro další úkon.

Z obýváku se ozvala manželka Eva: „Ahoj.“

Ervín chvíli mlčel, ale pak pozdrav opětoval. Vyzul se a svlékl ze sebe promoklou bundu. Přišel za Evou do obýváku.

„Tak jak bylo?“ zeptala se Eva.

„Normálně,“ odpověděl sklesle Ervín.

„To znamená co?“

„To znamená normálně,“ reagoval nevrle.

„Tak promiň, že se ptám,“ Eva se postavila z pohovky, na které ležela a odešla na záchod.

Ervín se posadil a povzdechl si. Nechtěl být na Evu nijak nepříjemný. Zvláště ne teď, když by měla být co nejvíce v klidu. Měla by mít klid a odpočívat. Evě diagnostikovali akutní leukémii a žádný lékař nedokázal přesně určit, kolik ji zbývá času.

Eva se vrátila ze záchodu a posadila se vedle Ervína.

„Promiň,“ omluvil se Ervín.

„Jo, v pohodě.“

„Ne, není to v pohodě. Promiň,“ omluvil se znovu a pokračoval: „Jsem jen nějaký otrávený z práce.“

„To ty jsi pořád. Co se děje?“

„Nic zvláštního. Nebaví mě to.“

„Devadesát procent lidí nebaví jejich zaměstnání.“

„Uvažuji o změně,“ řekl Ervín potichu.

Eva na Ervína pohlédla. „Už zase?“ zeptala se.

Ervín přikývl. „Jo, už zase.“

„To by už bylo...“

„Po šesté za poslední dva roky,“ dořekl Ervín Evinu myšlenku.

„Nechceš si to ještě nechat projít hlavou?“

„Nechávám si to hlavou projít už delší dobu. Víím, že potřebuji změnu, ale problém je, že vlastně ani nevím, co bych chtěl dělat.“

„No vidíš, tak buď rád, že máš práci, kde už sis trochu zvykl. To bude dobré, uvidíš,“ uklidňovala Eva Ervína.

„To si právě nemyslím.“

„Možná jsi ze všeho otrávený, protože se staráš i o mě.“

„To ne. Jsem otrávený z práce. S tebou to nemá co dělat. Jsi moje manželka, tak je mou povinností postarat se i o tebe.“

Eva Ervína objala a ten se tak zase na chvíli cítil dobře. Co Evě diagnostikovali leukémií, užíval si každou společnou chvíli, každé objetí. Představa, že klidně zítra může závažné nemoci podlehnout, v něm vyvolávala depresi.

*

Ervín se probрал těsně před tím, než mu zazvonil budík. Probudil se leknutím, že zaspal. Natáhl se pro mobil a zkontroloval čas. Oddechl si, když zjistil, že se probрал tak akorát. Rychle vypnul veškeré budíky, které měl na mobilu nastaveny, aby neprobudil Evu a dopřál ji tak klidný spánek.

Zamyslel se, jestli už vstane. Nakonec se rozhodl, že si ještě chvíli poleží. Do práce se mu zrovna dvakrát nechtělo. Lehl si na záda a koukal do stropu. Každou chvíli kontroloval čas na mobilu,

aby z postele nevylezl příliš pozdě a nemusel se tak hned po ránu honit. Chtěl v klidu posnídat a vypít si kávu.

Nastal čas, kdy už se musel neodkladně vykopat z postele a taky tak hned učinil. Loudavým krokem se vydal do kuchyně, kde si uvařil kávu. Zatímco káva chladla, odebral se do koupelny vykonat ranní hygienu. Když byl umytý, šel posnídat. Při jídle se trávil myšlenkou, jak moc se mu vlastně nechce. Své rozpoložení spláchl hořkou kávou a kupodivu se pak cítil o něco lépe. Z kuchyně přešel přes obývací. Podíval se do otevřených dveří do ložnice a usmál se. Evě tak před odchodem do práce poslal trochu pozitivní energie.

*

Ervín nasedl do auta. I když se ještě úplně nerozednělo, již šlo pozorovat jasnou oblohu. Po včerejší bouřce nebylo, až na pár louží na chodníku, ani památky.

Nastartoval a zcela stereotypně zapnul i autorádio. Hrála svěží skladba. Usmál se a vyrazil z parkoviště směrem do práce. I když se mu příliš nechtělo, vyrazil bez zbytečných prodlev.

Ervín občas jezdil hromadnou dopravou a vždy chtěl, aby cesta trvala co nejdéle. Chtěl, aby se tramvaj loudala a on vystoupil co nejpozději. Cesta však trvala vždy na chlup stejně dlouho. Cestou hromadnou dopravou se utápěl ve vlastní nechuti.

Cesta autem o možnost utápění se v nechuti obírala. Ervín byl dobrý a pozorný řidič. Plně se věnoval řízení, tak neměl čas nad čímkoliv přemýšlet. Kolikrát se soustředil tak, že nevnímal ani hlasitě hrající rádio.

Cesta téměř spícím městem byla klidná. Cesty byly prázdné. Jen zřídka se na silnici potkala dvě vozidla. Než se Ervín naděl, již

odbočoval z hlavní silnice na vedlejší, která vedla na parkoviště firmy, v níž pracoval.

Zaparkoval a těžkým krokem se vydal do práce.

„Dobrý den,“ pozdravil ostrahu na vrátnici.

„Počkejte,“ vyzval strážný Ervína.

Ervín zastavil a zeptal se: „Co se děje?“

„Celkem nic, jen si fouknete,“ vysvětlil strážný.

„Proč já? Vždyť jezdím autem.“

„Hodně lidí jezdí autem, a přesto pije nebo má zbytkáč.“

„No když to musí být.“

„Není to nic osobního. Běžná namátková kontrola. Na každého to občas vyjde.“

„Neberu to osobně,“ vysvětlil Ervín.

„Vypadalo to tak,“ řekl strážný a podal Ervínovi alkohol tester.

„Tady budete foukat,“ pokračoval strážný a ukazoval přitom na trubici. „Jeden dlouhý výdech, dokud se neozve zvukový signál. Rozuměl jste?“

„Jistě,“ odpověděl Ervín a už se nadechoval, aby mohl provést dechovou zkoušku na přítomnost alkoholu.

Následoval jeden dlouhý výdech a zaznění zvukového signálu.

Vrátný se podíval na malý displej. „V pořádku. Můžete jít,“ řekl a zašel zpátky za prosklenou přepážku.

Ervín vyšel z vrátnice a zamířil k budově, v níž se nacházely pánské šatny. Sám nevěděl proč, ale fakt, že se musel podrobit zkoušce na alkohol, ho rozhodilo. Šel pomalým krokem a přitom důmyslně sledoval špičky bot.

„Čau, co tak sklesle?“ řekl Lukáš, který Ervína dohnal a plácl po zádech.

„Ale nic.“

„Vážně? To povídej někomu jinému,“ nedal se Lukáš odbýt.